

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Шумен , 18.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XVII-И СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Надежда Д. Кирилова

при участието на секретаря Т. Б. Д.
като разгледа докладваното от Надежда Д. Кирилова Административно наказателно дело № 20213630200724 по описа за 2021 година

Настоящото производство е образувано на основание чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 21-0869-000379 от 02.03.2021 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ – Шумен към ОД на МВР - гр. Шумен, с което на Т. М. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Шумен, ул. „Дедеагач“ № 12, вх. 2, ет. 3, ап. 23 са наложени следните административни наказания, съответно: **1.** „глоба“ в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП и **2.** „глоба“ в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл. 177, ал. 4, т. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение по чл. 177, ал. 4, т. 1 от ЗДвП. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление като неправилно, незаконосъобразно и при съществени нарушения на процесуалните правила, като излага подробно доводите си за това в жалбата.

В проведените по делото съдебни заседания жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, а изпраща упълномощен представител, който поддържа жалбата на изложените в нея съображения, както и излага допълнителни мотиви в тази насока. Освен това претендира да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение.

Процесуалният представител на ОД на МВР - Шумен - административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл. 61, ал. 1 от ЗАНН, оспорва жалбата и моли съда да отхвърли същата като неоснователна и да потвърди изцяло обжалваното наказателно постановление. В представените писмени бележки излага подробно съображенията си за неоснователност на жалбата, като моли съда да потвърди изцяло обжалваното наказателно постановление. Освен това претендира да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, както и претендира в случай, че жалбата бъде уважена изцяло или частично, да бъдат намалени присъдените разноски за адвокатски хонорар, на

основание чл. 63, ал. 4 от ЗАНН предвид прекомерност и липса на фактическа и правна сложност.

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл. 84 от ЗАНН, във вр. чл. 320 от НПК, поради което се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, поради следните съображения:

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Т. М. Х. на 03.02.2021 г. управлявал МПС – товарен автомобил, марка “Мерцедес Спринтер 412Д” с рег. № Н 4361 ВР, собственост на „Таита България“ ЕООД, ЕИК 040002030, като се движел по път SHU - 1180, в посока гр. Русе, като извършвал обществен превоз на товари, за който била съставена товарителница № 712100313254 (*3900365256*. В 13.20 ч. на кръстовището с главен път I - 2 същият бил спрял за проверка от служители на сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР - гр. Шумен, които забелязали, че платнището от лявата страна на товарния обсег било издуто. При извършване на проверката свидетелите Р. Н. Н. и С. К. Г. констатирали, че жалбоподателят Х. превозвал товар – матраци, навити на рула, който обаче не бил укрепен правилно, тъй като товарът бил закрепен само със стреч фолио, което се скъсало и товарът се наклонил, като единствено покритието /платнището/ на МПС възпирало изпадането му на пътното платно. Освен това проверяващите поискали да им бъде представено удостоверение за психологическа годност, но жалбоподателят не им представил, тъй като не притежавал такова удостоверение. Впоследствие, на същата дата за установените нарушения на водача бил съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА, № 365916. Актосъставителят е посочил, че с горните деяния от страна на Т. М. Х. са нарушени разпоредбите на чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП и чл. 177, ал. 4 от ЗДвП. Актът е подписан от нарушителя, като е изложил, че няма възражения. Впоследствие се е възползвал от законното си право и е депозирал допълнителни писмени възражения в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, но били сметени за неоснователни от административно-наказващия орган. Въз основа на така съставения акт и съобразявайки материалите в административно-наказателната преписка е издадено наказателно постановление № 21-0869-000379 от 02.03.2021 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ – Шумен към ОД на МВР - гр. Шумен, с което на Т. М. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Шумен, ул. „Дедеагач“ № 12, вх. 2, ет. 3, ап. 23 са наложени следните административни наказания, съответно: 1. „глоба” в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП и 2. „глоба” в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл. 177, ал. 4, т. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение по чл. 177, ал. 4, т. 1 от ЗДвП.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, от разпита в съдебно заседание на актосъставителя Р. Н. Н. и на свидетеля С. К. Г. - свидетели при установяване на нарушението и при съставяне на акта, както и от присъединените на основание чл. 283 от НПК писмени

доказателства. При преценка на събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Р.Н. и С.Г. съдът намира, че същите следва да бъдат кредитирани изцяло, доколкото всеки един от тях е присъствал по време на извършване на проверката на жалбоподателя и пресъздава пряко възприетите от него факти и обстоятелства. Освен това показанията им са еднопосочни, непротиворечиви, кореспондират помежду си и се подкрепят и от останалия събран по делото доказателствен материал. Още повече, доколкото посочените свидетели не са се намирали в никакви особени отношения с нарушителя, от които да извличат ползи от твърденията си, същите не може да се считат за заинтересувани или предубедени, при което за съда не съществуват основания да не кредитира дадените показания и приема същите за достоверни и правдиви.

Изложената фактическа обстановка се изяснява и от приложените и приети по делото като веществено доказателство ксерокопия на 2 бр. снимки на процесните нарушения, направени със служебен таблет на ОД на МВР – Шумен и отразяващи, че товарът бил закрепен само със стреч фолио, което се скъсало и товарът се наклонил, като единствено покритието /брзента/ на МПС възпирало изпадането му на пътното платно, а на снимката на процесното МПС е видно изписан ел. адрес: www.eurospid.bg и тел. 070019991. Последните не са изготвени по реда на НПК и не представляват веществени доказателствени средства по смисъла на чл. 125, ал. 1 от НПК. Съдебната практика обаче приема, че случайно създадените фотоснимки, видеозаписи и т. н., които отразяват или съдържат информация за обстоятелствата, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК, следва да се третират като веществени доказателства по смисъла на чл. 109, ал. 1 от НПК, тъй като представляват предмети, върху които има следи от престъплението /в този смисъл изрично е Решение № 390/02.10.2009 г. по н.д. № 393/2009 г., II н.о. на ВКС/.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, от правна страна следното:

Наказателното постановление № 21-0869-000379 от 02.03.2021 г. издадено от компетентен орган - от Началника на сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – гр. Шумен, съгласно заповед Рег. № 812з – 515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Освен това, настоящият съдебен състав намира, че в случая е налице компетентност на административнонаказващия орган да констатира процесното нарушение и да издаде наказателно постановление за него, като това произтича от разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 1 от ЗДвП, съгласно която при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да спират пътните превозни средства, да проверяват документите за самоличност и свидетелството за управление на водача, както и всички документи, свързани с управляваното превозно средство и с извършвания превоз.

В хода на административно наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. Съставеният акт за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление съдържат законоустановените в чл. 42 от ЗАНН и чл. 57 от ЗАНН реквизити. Същите са издадени в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Вмененото във вина

нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща да се разбере какво е обвинението и срещу какво да се организира защитата. Описанието на нарушението също така е в достатъчна степен пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере какво нарушение му е вменено. Посочена е нарушената материално - правна норма, поради това съдът намира, че в хода на производството не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили по какъвто и да е начин правото на защита на нарушителя.

Производството е от административно наказателен характер, при което е необходимо да се установи дали е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в акта лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху административно наказващия орган. Според разпоредбата на чл. 6 от ЗАНН административно нарушение е това деяние /действие или бездействие/, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред.

По отношение, описаното в пункт първи в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение, съдът установи следното:

Императивната разпоредба на чл. 7а, ал. 2 от Закона за автомобилните превози /ЗАвП/ предвижда, че лицензираните превозвачи, лицата по чл. 24е и лицата, извършващи превози за собствена сметка, могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 126, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата.

Изискванията за психологическа годност и условията и редът за провеждане на психологическите изследвания на водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари са регламентирани с Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания. Разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от цитираната Наредба № 36 от 15.05.2006 г. задължава водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари, при извършване на дейност в това им качество, да представят удостоверение за психологическа годност. Втората алинея на посочената норма регламентира срока на валидност на удостоверенията за психологическа годност, а именно - три години от датата на тяхното издаване, с изключение на случаите, в които такова се издава след навършване на 65-годишна възраст на лицето. Психологическата годност се установява с психологическо изследване, при което се прави оценка за състоянието на психологическите качества на изследваното лице и съответствието им с изискванията към съответната категория или професионална група и се прави прогноза с вероятностен характер за психологическата годност на лицето за съответната цел за определен период от

време.

Съгласно § 6, т. 29 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП по смисъла на този закон „Обществен превоз“ е превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане или икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство. А според § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗАвтП „Обществен превоз“ е превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане и икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство, а „Превоз на товари“ е превоз на товари с моторно превозно средство, осъществяван от лице за чужда сметка или срещу възнаграждение с моторни превозни средства, конструирани и оборудвани за превоз на товари, както и празните курсове, направени във връзка с превоза според § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на ЗАвтП. Т. е. поставено е условие за моторни превозни средства, конструирани и оборудвани за превоз на товари.

Въз основа на събраните доказателства, безспорно се установява, че на 03.02.2021 г. жалбоподателят Т. М. Х. е управлявал МПС – товарен автомобил, марка “Мерцедес Спринтер 412Д” с рег. № Н 4361 ВР, собственост на „Таита България“ ЕООД, ЕИК 040002030, като се движел по път SHU - 1180, в посока гр. Русе, с който е извършвал обществен превоз на товари, защото водачът на процесният товарен автомобил е превозвал товари с МПС, което е товарен автомобил, категория N1, срещу заплащане видно от приложената товарителница № 712100313254 (*3900365256*). Следва да се отбележи, че според разпоредбата на чл. 149, ал. 3 от ЗДвП превозните средства от категория N са моторни превозни средства, проектирани и конструирани основно за превоз на товари. А дали допустимата максимална маса е или не е повече от 3.5 t има значение относно реда за лицензиране и регистриране по глава II от ЗавтП, но не се отразява на характера на превоза на конкретния товар като „обществен“. Също така, няма никакво значение дали това е услуга на пощенски оператор, както дали тази услуга е универсална /с лиценз/ или неуниверсална /с регистрация в Комисията за регулиране на съобщенията/ по смисъла на Закона за пощенските услуги. Освен това, процесният товарен автомобил, марка “Мерцедес Спринтер 412Д” с рег. № Н 4361 ВР е собственост на „Таита България“ ЕООД, ЕИК 040002030, а посоченото дружество е регистрирано с предмет на дейност: спедиторска и външноикономическа дейност, превоз на пътници и товари с автомобили и т. н. А от приложената по делото товарителница е видно, че изпращача е субект различен от превозвача – собственик на товарния автомобил, като получател е посочен „Mebeli Stil“, описан е вида на услугата и е посочена цена. Т. е. безспорно е, предвид вида на процесното МПС /специален автомобил с изписан ел. адрес: www.eurospid.bg и тел. 070019991/, че Х. е управлявал автомобил за обществен превоз на товари. В практиката си по сходен случай ШАС приема, че вида и означенията на съответния автомобил са от решаващо значение за преценката какъв вид превоз се осъществява. В тази насока е решението по КАНД № 143/2016 г. на Административен съд - Шумен. Следователно превозът е обществен и водачът е следвало да притежава валидно удостоверение за психологическа годност. От събраните по делото гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Р.Н. и С.Г. се установява, че жалбоподателят не е разполагал с удостоверение за психологическа годност,

поради което не го е представил при проверката, както и впоследствие такава не е било представено.

При това положение е видно, че водачът действително не е изпълнил задължението си да притежава валидно удостоверение за психологическа годност при извършване на обществен превоз на товари, за което правилно и законосъобразно е санкциониран с обжалваното наказателно постановление. Нарушението правилно е квалифицирано като такова по чл.178в ал.5 от ЗДвП. Посочената разпоредба, освен санкционна, е и материално правна, предписваща дължимото поведение на санкционираното лице, а именно, че водачите, които извършват таксиметрови или обществени превози, са задължени да притежават валидно удостоверение за психологическа годност. В практиката си ШАС приема, че ако водач на МПС извършва таксиметров или обществен превоз, без да притежава валидно удостоверение за психологическа годност, е законосъобразно да се посочи като нарушена разпоредбата на чл.178в ал.5 от ЗДвП /в този смисъл е решението по КАНД№81/2017г./.

Административно-наказващият орган е наложил „глоба” в нейния абсолютен размер, съобразявайки обстоятелството, че законодателят не е предвидил минимум и максимум и не е предоставил на административно-наказващият орган възможност за преценка при определяне на размера, поради което е наложил посоченото наказание в законоустановения му, фиксиран размер.

Не могат да бъдат споделени доводите, изложени в жалбата, за липса на компетентност на органите на сектор „Пътна полиция“ да осъществяват контрол във връзка с удостоверенията за психологическа годност. В практиката си ШАС приема последователно, че е налице компетентност на началника на сектор „Пътна полиция“ да констатира нарушения от вида на процесното и да издава наказателни постановления за тях, като се позовава на разпоредбата на чл. 165 ал. 2 т. 1 от ЗДвП, съгласно която при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да проверяват всички документи, свързани с управляваното превозно средство и с извършвания превоз. Касационната инстанция приема, че удостоверението за психологическа годност е документ, свързан с извършвания от водача превоз, от което следва, че определените от министъра на вътрешните работи служби, каквато безспорно е „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Шумен, са компетентни да ги проверяват. В решение № 202/28.06.2016 г. по КАНД № 143/2016 г. се сочи, че разпоредбата на чл. 166 ал. 1 т. 1 от ЗДвП, според която спазването на правилата за извършване на обществен превоз, както и всички документи, свързани с извършването на превоза се контролира от Изпълнителната агенция „Автомобилна администрация“, по никакъв начин не отнема предвидената в чл. 165 ал. 2 т. 1 от ЗДвП компетентност на органите на МВР, поради което проверка на документите, свързани с извършвания превоз, могат да извършват както определените от министъра на вътрешните работи служби, каквато е „Пътна полиция“, така и органите на „Автомобилна администрация“.

Не са налице и основания случаят да бъде счетен за маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, тъй като същият не се отличава с по-малка тежест от обичайните нарушения от

този вид. Напротив, от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е извършвал обществен превоз на товари без валидно удостоверение през един значителен период от време. Като професионален водач на товарни автомобили, извършващ обществен превоз на товари, жалбоподателят е бил длъжен да познава добре съответната нормативна уредба.

В тази връзка, съдът намира, че атакуваното наказателно постановление по п. 1 се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено, а жалбата в тази част като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

По отношение на второто, описано в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение, съдът установи следното:

Съобразно разпоредбата на чл. 127, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ превозваните товари трябва: 1. да не създават опасност за участниците в движението; 2. да бъдат укрепени и да не се влачат по пътя и 3. да не ограничават видимостта на водача и да не нарушават устойчивостта и управляемостта на пътното превозно средство. А според ал. 4 на цитираната правна норма министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията, съгласувано с министъра на вътрешните работи, определя с наредба условията и реда за укрепване на превозваните товари, а именно Наредба № 7 от 27.04.2018 г. за укрепване на превозваните товари обн., ДВ, бр. 39 от 11.05.2018 г., в сила от 20.05.2018 г. Разпоредбата на § 1 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 7 от 27.04.2018 г. за укрепване на превозваните товари дефинира понятието „товар“ - всички стоки, които обикновено биха се поставили във или върху частта от превозното средство, предназначена за превоз на товари, които не са постоянно прикрепени към него, включително предмети в носители на товари, като касети, подвижни тела или контейнери в превозни средства. С тази наредба също така се определят: 1. задълженията на водачите и превозвачите за укрепване на товарите; 2. изискванията за укрепване на товарите при превоза, товаренето, разтоварването и обработката им; 3. видовете неизправности, свързани с укрепването на товарите и тяхната класификация и 4. контролът за укрепване на товарите съгласно чл. 1, ал. 1 от същата. Нормата на ал. 2 на чл. 1 от Наредба № 7 от 27.04.2018 г. регламентира, че укрепването на товарите, превозвани с пътни превозни средства /ППС/, се извършва така, че да не пречи на безопасното управление на превозното средство и да не застрашава живота и здравето на участниците в движението, имуществото им, както и околната среда. Освен това в разпоредбата на чл. 3 от посочената наредба е установено задължение за водача преди натоварването да приложи най-подходящите методи за обезопасяване на товарите съгласно изискванията на чл. 8 /укрепването на товара се извършва по един или повече от следните стандарти: БДС EN 12195-1, БДС EN 12195-2, БДС EN 12195-3, БДС EN 12195, БДС EN 12640, БДС EN 12642, БДС EN 283, ISO 1161 и ISO 1496, приложими към превозвания товар и превозното средство/ и да определи броя и вида, и да използва необходимите средства за максимална надеждност на обезопасяването.

А съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от Наредба № 7 от 27.04.2018 г. за укрепване на превозваните товари неизправностите, свързани с укрепването на товари, се класифицират в три групи според степента на риска, както следва: 1. незначителна

неизправност – когато товарът е бил обезопасен правилно, но е целесъобразно да се дадат препоръки за безопасност от проверяващите органи; 2. значителна неизправност – когато товарът не е бил обезопасен достатъчно и е възможно значителното му изместване или преобръщане на части от него и 3. опасна неизправност – когато безопасността на движението е пряко застрашена поради риск от изсипване, разливане или изпадане на товара или на част от него или поради опасност, произтичаща пряко от товара и застрашаваща живота или здравето на хората.

Съобразно разпоредбата на чл. 177, ал. 4 от ЗДвП който управлява пътно превозно средство с неукрепен товар в нарушение на изискванията на наредбата по чл. 127, ал. 4, се наказва с глоба от: 1. петстотин лева – при констатирани незначителни неизправности при укрепването на товара; 2. хиляда лева – при констатирани значителни неизправности при укрепването на товара и 3. хиляда и петстотин лева – при констатирани опасни неизправности при укрепването на товара.

Със съставянето на акта за установяване на административно нарушение на жалбоподателят Т.Х. е вменено нарушение на чл. 177, ал. 4, т. 1 от ЗДвП изразяващо се в това, че превозва товар, представляващ матраци, навити на рула, който не бил укрепен правилно, тъй като товарът бил закрепен само със стреч фолио, което се скъсало и товарът се наклонил, като единствено покритието /платнището/ на МПС възпирало изпадането му на пътното платно, с което създава опасности за движението. Изпълнителното деяние, за което е повдигнато обвинение се изразява в неизпълнение на задължение за укрепване на товари, които могат да създадат опасности за движението, каквото изискване е регламентирано в наредбата по чл. 127, ал. 4 от ЗДвП, а именно Наредба № 7 от 27.04.2018 г. за укрепване на превозваните товари, издадена от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, обн., ДВ, бр. 39 от 11.05.2018 г., в сила от 20.05.2018 г. В обстоятелствената част на наказателното постановление, наказващият орган в п. 2 също е приел, че се касае за управление на ППС с неукрепен товар в нарушение на изискванията на Наредбата по чл. 127, ал. 4 от ЗДвП при констатирани незначителни неизправности при укрепването на товара, като е квалифицирал нарушението по чл. 177, ал. 4, т. 1 от ЗДвП и го е санкционирал съобразно същата разпоредба. Приложената от наказващият орган разпоредба, предвижда налагане на наказание при управление на ППС с неукрепен товар. Изискването товарите да бъдат укрепени е регламентирано в нормата на ал. 2 на чл. 1 от посочената Наредба № 7 от 27.04.2018 г. регламентираща, че укрепването на товарите, превозвани с пътни превозни средства /ППС/, се извършва така, че да не пречи на безопасното управление на превозното средство и да не застрашава живота и здравето на участниците в движението, имуществото им, както и околната среда, като в разпоредбата на чл. 3 от същата наредба е установено задължение за водача преди натоварването да приложи най-подходящите методи за обезопасяване на товарите съгласно изискванията на чл. 8 /укрепването на товара се извършва по един или повече от следните стандарти: БДС EN 12195-1, БДС EN 12195-2, БДС EN 12195-3, БДС EN 12195, БДС EN 12640, БДС EN 12642, БДС EN 283, ISO 1161 и ISO 1496, приложими към превозвания товар и превозното средство/.

В случая правилно и законосъобразно както актосъставителят, така и наказващият

орган са приели, че се касае за неизпълнение на изискването за укриване на товар при констатирани незначителни неизправности при укрепването на товара и са посочили действителната нарушена норма, която е и санкционната такава – чл. 177, ал. 4, т. 1 от ЗДвП. Няма пречка правната норма да съдържа едновременно както дължимо правило за поведение, така и санкция за неизпълнение на изискванията. В случая нарушението на Х. е точно посочено както в акта за установяване на административно нарушение, така и в наказателното постановление и то се изразява в това, че той „управлява МПС с неукрепен товар в нарушение на изискванията на наредбата по чл. 124, ал. 4 от ЗДвП при констатирана незначителна неизправност при укрепването на товара, отговарящи на посочените в хипотезата на наредбата условия. Не е задължително административнонаказващия орган да издирва и цитира всички възможни нормативни разпоредби, което третират поведението на наказаното лице като противоправно. Настоящата инстанция намира, че в случая по никакъв начин не е нарушено правото на защита на лицето. В мотивационните си части и актът, и наказателното постановление са достатъчно подробни и ясни, като нарушението и обстоятелствата, при които е извършено то, са описани достатъчно детайлно, така, че наказаното лице да разбере какво му се вменява, че е извършило. По този начин е била осигурена възможност на нарушителя да разбере за извършването на какво конкретно нарушение е ангажирана административно-наказателната му отговорност, респективно да организира пълноценно защитата си, което той в крайна сметка е сторил в развитото се съдебно производство. В този смисъл е установената практика на Административен съд – Шумен по този въпрос, по-конкретно Решение № 129/11.04.2016 г. по КНАХ № 73/2016 г. и др.

Описаното в рамките на наказателното постановление обстоятелство, че превозвания товар не е бил укрепен правилно съобразно изискванията на чл. 127, ал. 4 от ЗДвП при констатирана незначителна неизправност при укрепването на товара, а именно – обезопасяването е неправилно, вследствие на което товарът се подпира на лявата стена /платнище/ на МПС, според настоящия съдебен състав е напълно достатъчно основание да се приложи посочената санкционна разпоредба, доколкото всеки предмет, който би се появил внезапно на пътното платно, съставлява опасност за другите участници в движението. В тази насока и от разпита на актосъставителя Н. и свидетеля Г. се установява, че в действителност превозвания товар – матраци, навити на рула не е бил укрепен, тъй като е бил закрепен само със стреч фолио, което се е скъсало и товарът се е наклонил, като единствено покритието /платнището/ на МПС е възпирало изпадането му на пътното платно, с което би създавал опасности за останалите участници в движението, като тази неизправност правилно е квалифицирана като незначителна. Съгласно § 6, т. 71 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП по смисъла на този закон „Незначителни неизправности“, включително при укрепването на товара, са откритите по време на проверка неизправности, които са без значителни последствия за безопасността на превозното средство или без значително въздействие върху околната среда, както и други незначителни несъответствия за движението. Ето защо и съдът не счита, че в случая обстоятелствата по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗДвП се явяват достатъчни за направата на извод относно наличието на конкретно

нарушение, като не е било нужно за това, посоченото в жалбата установяване на факта как е трябвало да бъде укрепен и дали и как е създавал опасност за движението.

Поради всичко изложеното по-горе съдът намира, че от материалите по делото се установява по безспорен начин, че описаното в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление поведение на водача несъмнено покрива белезите на нарушението по чл. 177, ал. 4, т. 1 от ЗДвП доколкото товарът, който е превозвал товарния автомобил – матраци, навити на рула не е бил укрепен правилно, тъй като е бил закрепен само със стреч фолио, което се скъсало и товарът се наклонил, като единствено покритието /платнището/ на МПС е възпирало изпадането му на пътното платно.

За неизпълнение на това задължение разпоредба на чл. 177, ал. 4, т. 1 от ЗДвП предвижда налагане на “глоба” за водача в размер на 500 лв. Съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е квалифицирал нарушението и го е санкционирал законосъобразно съгласно посочената разпоредба, като се е съобразил и с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложил наказание в неговия абсолютен размер, съобразявайки обстоятелството, че законодателят не е предвидил минимум и максимум и не е предоставил на административно-наказващият орган възможност за преценка при определяне на размера, поради което е наложил посоченото наказание в законоустановения му, фиксиран размер.

Освен това, настоящият съдебен състав споделя доводите на административно - наказващия орган, че деянието не следва да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. В тази насока съдът съобрази обстоятелството, че нарушението по чл. 177, ал. 4, т. 1 от ЗДвП е формално и признаците на състава му не изискват настъпването на определен вредоносен резултат. За осъществяване на нарушението е достатъчно от обективна страна наказаното лице да не е изпълнило задължението си при укрепването на товара и да са констатирани незначителни неизправности при укрепването на товара. В конкретния случай не са установени обстоятелства, сочещи, че въпросното нарушение е с по-ниска обществена опасност от обичайните. Не е установено също така наличието на някакво конкретно извинително обстоятелство, което да е обусловило процесното неизпълнение, поради което и не са налице основания за приложението на цитираната разпоредба. В случая деянието, обявено за наказуемо е свързано със спазване на правилата за движение по пътищата, за които нормативната база предвижда строги правила за осъществяване, като целта на закона е да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата и да се улеснява тяхното придвижване. Неспазването на правилата, свързани с движение по пътищата би застрашило нормалното осъществяване на значими обществени отношения, свързани с безопасността на движението, съответно здравето и живота на гражданите. С оглед на изложеното се налага извода, че въпросното деяние не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други подобни случаи, поради което не са налице условията същото да бъде квалифицирано, като маловажен случай, то съдът намира, че в настоящия случай разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН не може да бъде приложена, доколкото нарушението не може да бъде квалифицирано като “маловажен случай” по смисъла на посочената законова норма.

Ето защо съдът счита, че административно-наказателното производство по п. 2 от атакуваното наказателно постановление е протекло при липса на съществени процесуални нарушения. По-конкретно, акта за установяване на административно нарушение е издаден от компетентен орган, притежава изискуемите съобразно разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН реквизити, а при издаването на атакуваното наказателно постановление – тези на чл. 53 от ЗАНН. При извършената служебна проверка съдът установи, че както в п. 2 на акта за установяване на административно нарушение, така и в п. 2 на издаденото наказателно постановление нарушението е описано достатъчно ясно, като позволява на жалбоподателя да разбере за какво е санкциониран.

Съдът намира за необходимо да посочи, че според Решение № 208/07.07.2016 г., постановено по КАНД№ 167/2016 г. на ШАС: „няма как да са допуснати съществени процесуални нарушения, след като районният съд е стигнал до извода, че извършеното от дружеството нарушение е безспорно установено. Нарушенията на процесуалните правила са съществени само когато, ако не са допуснати, би могло да се стигне до друг извод относно извършено ли е нарушение и от кого“. При тази позиция на касационната инстанция за първоинстанционния съд не остава друга възможност, освен да се съобрази с въведената съдебна практика и да приеме, че не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като в случая извършването на процесното нарушение е установено по безспорен начин. Санкционната норма също така е определена правилно, като наказанието е наложено на основание чл. 177, ал. 4, т. 1 от ЗДвП.

В тази връзка, съдът намира, че атакуваното наказателно постановление по п. 2 се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено, а жалбата в тази част като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Предвид направеното искане от страна на процесуалния представител на административнонаказващия орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът съобрази, че съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН /обн. ДВ, бр. 24/29.11.2019 г., в сила от 03.12.2019 г./, в съдебните производства по обжалване на наказателно постановление страните имат право на разноси по реда на АПК. Според нормата на чл. 143, ал. 3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването, както е в процесния случай, тези разноси следва да се възложат в тежест на подателя на жалбата. Относно размера на разносните разпоредбата на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН предвижда, че в полза на юридически лица, които са били защитавани от юрисконсулт /както е в случая за ОД на МВР – гр. Шумен/, се присъжда възнаграждение в определен от съда размер, който не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. Доколкото в съпроводителното писмо не е посочен конкретен размер на поисканото юрисконсултско възнаграждение, а и в съдебно заседание не е представен списък на разносните, то съгласно разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определя възнаграждение на юрисконсулта, представляващ административнонаказващия орган - ОД на МВР – гр. Шумен по делото, в размер на 80 /осемдесет/ лв., която следва да се присъди в тежест на жалбоподателят, която сума следва да се заплати от последният по сметка на ОД на МВР –

гр. Шумен.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-0869-000379 от 02.03.2021 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ – Шумен към ОД на МВР - гр. Шумен, с което на Т. М. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Шумен, ул. „Дедеагач“ № 12, вх. 2, ет. 3, ап. 23 са наложени следните административни наказания, съответно: **1.** „глоба“ в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП и **2.** „глоба“ в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл. 177, ал. 4, т. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение по чл. 177, ал. 4, т. 1 от ЗДвП, **като правилно и законосъобразно.**

ОСЪЖДА Т. М. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Шумен, ул. „Дедеагач“ № 12, вх. 2, ет. 3, ап. 23, **да заплати** по сметка на ОД на МВР – гр. Шумен сумата в размер на 80 /осемдесет/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Шуменския административен съд в 14-дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____